

Pessigollejant

(Escena d'una comèdia en tres actes, per a estrenar)

* *

EN CASES entrant al saló i EN LLAGOSTERA que ja fa rato que hi es gronxant-se en un balancí.

—Ah! Tu aquí, Llagostera? No creia pas trobar-te a ca'n Rodó.

—Ola Casetes! Ni jo a tu.

—Sèu, sèu. Diu que ja surt desseguida. Que't porta?

—Molestar an En Rodó altre vegada i tot per culpa del crack queva fer el Banc deixant-me ab les mans al cap. Sòrt d'ell que va oferir-se'm. No t'espantis—va dir-me. Ja sabs qu'aquí hi tens un amic: demana, no estiguis, ja vindrán bons temps i allavor...—Doncs, gracies an ell he pogut fer honor a la firma atenent al sèu dia compromisos contrets i...

—Es un bon company.

—Peró, procuro molestar-lo tan poc com puc: avui mateix, necessito quatre mil pessetes, pero per a que no se'n senti tant penso demanar-n'hi vuit mil.

—Carat!

—Veuràs: es que aixis que me les doni n'hi tornaré desseguida dues mil que n'hi dec fa temps. Ja tindrà aixó que no ho tindria. A fora comptes vells perque son els qu'enreden...

—Si, es clar...

—A mes cumploix la paraula que vaig donar-li de que d'aquestes dues mil se'n podia refiar per avui.

—Ah! Aixis, si.

—De les vuit tornant-n'hi dues me'n quedarán sis, però com que no'n necessito mes que quatre, les dues mil sobreres les guardo per a tornar-n'hi mil al dia deù i mil mes al vint, aixis ell s'anirà refent i no li semblará tan lluny fi de mes qu'es quan podré saldarli. Ho has entés ara, Casetes?

—Si, si: molt bé, Llagostera. Plan ingenios com pensat teu.

—Favors que no se com pagar perque per Nadal vaig volguer

fer-li una petita demostració enviant-li una cistella amb vins, turrans i un gall i quasi'm pega perque ho havia fet... pero al cap de poc les circumstancies varen fer que pogués demostrar-li del que jo era capaç pera ell. Feia dies que no venia per aquí i que ni'ns veiem i vaig trobarte a tu te'n recordes? i'm dius—Que no ho sabs? En Rodó, està acabant els turrans! Si? Que'm dius! i'm presento aquí volant!...

—No t'enredis, no vaig dir això: vaig dir qu'estava molt delicat i qu'era de temer...

—Ja sé! T'ho he ditaixis perque aixis ho he sentit a algun metge creient per tan qu'era la manera mes científica de dir-ho. Doncs, vinc i m'ofereixo a la familia p'el que convingués, vetllar-lo a la nit, p'el que fos. La senyora'm diu que moltes gracies, que no calia perque ja hi anaven mes vetlladores—Ah! Vetlladores? encara será distret—Vinc, vinc, senyora, que hi tinc obligació. I, creu Casetes, sòrt, sòrt de la meva oportuna intervenció del contrari no'n surt del greu perill que'l menaçava.

—Vol dir?

—Vui dir! Tothom el veia molt aixefat i ningú n'encertava la causa, i, jo vaig fixar-me en que a cada moment el molestavan: are la noia entrant-li una tassetta de no se què, seguidament la cambra amb un altre cosa, la senyora a posar-li uns draps perfumats, després En Puigginester amb altres metges trucant-lo per davant i al veurer que no hi tenia mal trucant fort p'el darrera com per a fer-n'hi, i'n surtia un i n'hi entraven dos, que se jo!... Allavors vist clar vaig dir-ho a la seva senyora.—Si En Rodó està aixefat, es perque tot-hom me li està a sóbra!...

—Que va dir-hi ella?

—Va fer mitja rialla... no podia pas fer mes havent-hi malalts a casa.

—La veritat es que la teva opinió, mereixia una rialla ben complerta, sorollosa...

—No pas tan poca-solta com suposes. Ja m'entenc! Es qu'En Puigginester com altres metges no atinen en procurar qu'el pacient estigui malalt tan a gust com sigui possible, no amohinat-lo i fins procurar-li totes les satisfaccions possibles dintre el seu estat, d'altra manera s'avorreix i s'estima mes morir-se. Per exemple, veus? prenia un xaropet que cad'hora se n'hi havia de donar una cullerada, doncs, jo, n'hi donava dues.

—Home! I perqué?

—Perque era dolç i se qu'En Rodó es molt llaminer...

—Oh!

—Com també la meva deria es suprimir medicaments que castiguen el palidor, i com que hi està aprop, per simpatia la ermilla també se'n ressent... I, vaig comensar per no donar-li unes pilloretes que prenia per a fer que dormís i descansés.

—Si?

—Perque vaig trobar substitiu fent que, una de les vetlladores qu'era vella s'assegués prop del capçal del llit esplicant-li vides de sants i miseries d'aquesta vida... i, noi! vès si anava bé, qu'a mes d'En Rodó m'hi adormia jo i tot.

—I jo, crec que no tardaré molt. A fora boletes!

—Quan me convenia que no s'ensopís perque s'acostava l'hora de pendrer remei, hi feia seure a l'altre qu'era jove i guapeta i allavors En Rodó obria l'ull.

—Vaja, que no'm farás creurer que tal com se trobava estigués per... Si ni están bó es home de...

—No'l coneixes: En Rodó quan está ajegut és tot un altre. Després, per efecte de la debilitat ens tenia uns desmais i per a retornar-lo se li tenia de fer olorar el contingut d'una ampolleta, i una nit m'adono qu'amb la precipitació li havíem fet olorar sense destapar-la i que també s'havia rebifat. Ola! vaig pensar: aixó també podria suprimir-se.

—També?